

De Muizenrap

De Muizenrap

La Vie est "Bielle"!

Jan Van Den Bossche

2018

Beefcake Publishing

Voor Marten Morren

*Je spoelt doorheen mijn aderen
en doet ze ruisen, stromen, zwellen
Jaagt mijn ritme op dat kruist in al mijn holten
broeikassen jouw echotaal
Straks vijf en tijd om snel te vlieden; waar ben je lief, ik hou van je
Dromend van een ijzeren paard
ik prent je op mijn netvlieskaart
stempel ze vol met jouw heerlijke geuren
Een trein, een stoomschip tegemoet
Je bent voor mij een stukje Sint
een mijter vol glimmend geluk
Ik neem jouw staf en stamp er gek mee op de aarde
Mensen wakker schudden en luidroeps kelen: de wind, de wind!*

Buurvrouw Denise was naar wekelijkse gewoonte met overmatige ijver de vensters van haar veranda aan het lappen, want voor “vrijdag-schuurdag” kwam immers “donderdag-vensterdag”.

Niks speciaals voor de modale, puisterige puber, maar de hoogste vensters, die Denise vanop een gammele trapladder te lijf ging, waren op dat moment voor mij zowat het enige noemenswaardige entertainment van niveau dat ik die dag te zien zou krijgen. Dat, en alle vensters die in mijn hoofd uit elkaar spatten bij de dwalende gedachte aan Tsar Bomba, de krachtigste ooit tot ontploffing gebracht, ergens in de Nova Zembla, in mijn geboortjaar nota bene...

De uitzonderlijkheid van deze donderdag lag hem in de drukkende hitte van de hittegolf die, zeker weten, met de ontploffing van de Chinese waterstofbom te maken had. Dat mocht niks veranderen aan de houding die Denise steeds aannam als ze aan de andere kant van de kadastrale grens met alweer een nieuwe stelling kwam aan waggelen, de lichtblauwe, halflange schort met petieterig bloemmotief helemaal toegeknoopt, hoog tot tegen de kin toegetrokken door haar van-wel-duizend-en-een-uitgewrongen-zeemvellen-verweerde rode linkerhand. Toen waren smetteloze zeden en kordate properheid nog van je zuiverste vanzelfsprekendheid.

Hittegolf of niet.

Denise begon elke aan mij gerichte conversatie dan ook met steeds dezelfde dwangmatige vragen:

“Ah Jan, hoe is 't? Ben je dat lang haar nu nog niet beu?”

“Da's toch niet gezond met zo'n warmte? Daar ga je toch van zweten? Hè? Hè?”

“Dan moet je al dat haar toch weer wassen vanavond, hè?”

“En al die zeep, dat is niet goed zulle manneke, voor uw vel niet en al zeker niet voor het haar op je kop! Wist ge dat? Hè? Wist ge dat?”

“En uw ogen kunnen ontsteken als er haar in komt, van vet haar *surtout*. Danny van hier schuin over heeft er verleden maand nog een

kanjer van een kattedek aan overgehouden. Kent ge dat, een kattedek? Een kerkstijl? Een dikke, vette puist op uw oog! Hmm?"

"Was het toch maar goed genoeg, want als het vel van je kop niet goed proper is dan kan je haar ervan beginnen uitvallen. Wist ge dat? Hè? Hè? Wist ge dat?"

Hoewel ze heel goed wist dat ik nooit antwoordde, omdat ik het ondertussen misschien wél zou kunnen weten, vroeg ze altijd twee keer of ik het wist.

Het steeds weer vermanende gezwets *en* de klus van de dag waar mijn eigenste moeder me steeds weer, en met het grootste gemak, mee opzadelde, die twee zekerheden waren dus mijn donderdagse deel in die hete zomer van het jaar des Heren - zegge en schrijve - negentienhonderdzesenzeventig. Het dagelijkse kuiswerk werd me met schaamteloze vlotheid door moeder toevertrouwd, in eenzelfde wetmatige vervloeking als de immer belachelijk simplistische moppen van *De Druivelaar*, iedere morgen weer in een kinderlijk makkelijke ruk van de dagkalender gescheurd, om alweer een nieuwe, compleet nutteloze, idiote dagtaak toebedeeld te krijgen - zo voelde ik dat toch aan...

Omdat het een extra hete zomerdag was, mocht ik van moeder mijn zinnen en mijn langharige weerspannigheid zetten op de proper te vegen garage. Niet dat daar veel te vegen was, laat staan dat er al iets te *rangeren* viel. Vader is nooit een groot doe-het-zelver geweest en was steeds, net als ik, dacht ik toen ook, altijd beter af met een pen dan met een schroevendraaier. Dus behalve een paar stuks aftands tuingereedschap en een onduidelijke verzameling bloempotten hoefde er eigenlijk niks van plaats te veranderen dan het jaarlijks opgespaarde stof dat naar buiten moest worden gekeerd. Resten grond, verworpen stof der aarde, klevend en kruipend op en tussen de brede, diepe groeven van de groene caoutchouc botten die ik en mijn zussen steeds aan onze zweterige voeten moesten wanneer in de moestuin de witte ajuntjes weerom de vereiste bolligheid hadden bereikt, of de dag dat de spinazie haar grootheidswaanzin niet meer

onder controle leek te hebben, net als de kropsla, die ervan moest worden behoed in tuutjeszaad op te gaan, de prinsessenbonen, die evenmin bonen mochten krijgen, de radijzen op hun beurt te veel radijs geworden, of als de patatten een plaag coloradokevers over zich heen hadden gekregen. Dat soort stof dus.

In ieder geval, alle excuses waren welkom om het door moeder onherroepelijk aangekondigde bezoek aan de kapper uit te stellen, want ik wou absoluut niet dat ook maar één iemand raakte aan mijn eerste echt lange kapsel.

Led Zeppelin's Robert Plant achterna, dat wou ik, en Rick Wakeman, en de weelderige lokkendragers van Camel. God, ze hadden allemaal haar tot onder hun gat die dagen! De zanger van Yes leek op een zwartharige, eerder flink uit de kluiten gewassen, zweverige cherubijn. Een castraat in het kwadraat die Jon Anderson, met het vermogen om bij gratie van één zerpe noot de simpelste levenswijsheden tot ongrijpbare citaten te doen verstenen, een zeldzame, nooit eerder genotuleerde gave waar alle Boeddha's ter wereld wel eens een poepje van formaat konden aan ruiken.

Maar het was enkel Robert Plant, de kaptein van het indrukwekkende luchtschip dat zelfs wild brandend nog steeds in de lucht bleef hangen, die zijn haren met beklijvend gezag wist te dragen.

Op m'n vijftiende kreeg ik van een buurjongen de oerschreeuw naar de vrijheid van de grote langharige verlosser op een plak vinyl cadeau. Met wat anders dan een gelijkaardige, overweldigende haardos kon ik de met gouden glinsters bezaaide trap bewandelen die, zoals Zep me beloofde, enkel naar de hemel zou leiden? Het traktaat was toen al vier jaar oud en had geen naam en over mij hing toen een zweem van melancholische zekerheid dat ook ik, mocht alle hulp van buitenaf me worden ontzegd, de anonimiteit zou ingaan.

Misschien kon een brommer me wel weer zin doen krijgen in het leven, me terug onder de levenden brengen, zelfs al was het maar om de rest van mijn lamlendige leven enkel nog borstels te keren, sprouiten te trekken en schotels te wassen...

“Absoluut geen sprake van!” volgens moeder.

“Onder geen beding!”

En dat ze er verder niks meer over wilde horen.

Het had volgens haar zelfs geen zin er ook maar eventjes over te beginnen: zo’n moordwapen zou toch nooit in huis komen.

Over haar *dooië*, met giftige tentakels getooide lijk! En dat ondanks het feit dat mijn bloedeigen pa op zijn destijdse vrijersvoeten ons moeder het hoofd op hol bracht door haar telkens weer met zijn Zündapp Bella 200 scooter af te halen in het café van wijlen mijn grootouders. Toen was er beslist nog geen enkel haar op zijn gitzwarte, weelderig krullende bol dat ook maar kon vermoeden dat met elke draai aan het gashendel haar biologische klok, net als haar overvloedige ovulatie, evenzeer werd aangezwengeld. Al was van dergelijk tijdmetend instrument nog lang geen sprake; moeder heeft vast en zeker meer dan eens geroepen:

“Geef maar gas, Clément! Hier mijn eieren, wanneer uw zaad?”

Jaren na haar derde worp, waarbij mij nauwelijks pijnlijke weeën werden verweten, zette de inwonende nonkel Jozef van buurman Leon met nimmer tanende fierheid zijn FN-Herstal iedere dag steevast midden op de oprit. Hetgeen mijn appetijt voor tweewielerige, gemotoriseerde dingies eerst niet echt aanscherpte, maar euh... Wel oud zo’n ding, pfff... Hoe heet dat nu weer? FN, waren dat geen geweren *baai de weei*?

Een ongevraagd surplus kwam er onder de vorm van wat buurmans beide dochters dagelijks op het straattoneel te berde brachten; een zusterschap dat zijn volle overgewicht zonder enige gêne wou opdringen aan wie dan ook, door elk met hun eigen Honda Dax de straat op en af te scheuren. Op zoek naar hitsige jongens met wat baard in de keel en liefst wat wol in hun spannende jeans, begeerlijk speelgoed dat ze in de Poststraat maar niet konden vinden, ook al was het er wel...

Op het Gootje lag een hele spellenwinkel voor het grijpen.

Daar woonde Tsijpe.

Als het erop aankwam de temperatuur tot een nakend kookpunt op te stoken dan was de *canicule* die beginnende zomer mooi meegenomen, maar ook zonder hulp van de zon bevond Tsijpe zich altijd wel ergens dicht bij de gloeiende hitte van een of andere nieuw te schrijven klucht, en zo niet was hij altijd wel bereid om zijn licht ontvlambare olie op andermans stoof te gaan gieten. Hoe dan ook, er moest worden verteld. En de buurtzussen hielden wel van een gezellig vuurtje, dus die waren al vlug terug te vinden in velerlei straffe verhalen.

Tsijpe was voor de Balegemse moeders, althans volgens die van mij, hét Bijbelse bewijs dat van langharig tuig niks goeds in huis kon komen en ik had, net als mijn beider zussen, dan ook een strikt en onvoorwaardelijk spreekverbod met dit duivelsgebroed opgelegd gekregen.

Ook toen hij die donderdag, tussen Denises vierde en vijfde verandaraam, met een paar krukken, enkele kilo's plaaster meer en vier tanden minder nogal aandoenlijk ons ouderlijke huis voorbij pikkelde. Vanwege het zero-contact moest hij op mijn sympathie niet rekenen, en die donderdag al zeker niet want in die donderse hitte was niks te verduren. Hij had het bij mij dan ook zelf goed verkorven. Al bestond er voorheen misschien ergens nog een waterkansje om moeder over de streep te trekken toch een brommer aan te schaffen voor haar bloedjes van kindertjes, dat sprankeltje hoop werd voorgoed en onverbiddelijk de tafel der argumenten afgeveegd toen Tsijpe enkele maanden eerder zijn Honda CB750F Super Sport om de hoek van een godshuis had geplooid.

Dankzij Tsijpe, de volledig vrijgevochten zoon van de duivel die zich volgens de steeds weerkerende, hardnekkige roddels overgaf aan drank, vrouwen en andere rebelse experimenten, dankzij diezelfde Tsijpe die het zo broodnodig vond om met ijzer, glas en naft zijn duivels pentagram te markeren op de enige vrijstaande muur van de kapel van Maria van Eeuwigdurende Bijstand, dankzij deze demon zou ik geheid nog jaren hard op de pedalen van mijn fiets moeten

stampen wou ik in de koele rijwind kunnen wegglijden naar de oorden die Zeppelin, Yes, Camel en alle andere Emerson, Lake & Palmers me hadden beloofd in hun huilende gezangen waarvan ik alle teksten nog steeds klakkeloos weet mee te lippen. Zo'n koele rijwind was onontbeerlijk om de gewenste trap van extase te bereiken, zoveel was duidelijk.

Enkele jaren eerder hadden Peter Fonda en Jack Nicholson het allemaal al eens voorgedaan en maakten het voor mij zo klaar als een klontje dat een motor, wie ook zijn nobele *creator* wezen mocht, dé enige eenhoorn was die je zou brengen daar waar de weelderigste fantasieën “bewaarheid” werden. Ook al was het voor mij toen nog niet helemaal duidelijk hoe dat onbestemde walhalla er wel mocht uitzien; het moest wel iets zijn met glooiende wegen die, zo ver het gehelmde hoofd maar reiken kon, in een oneindige pirouette meanderden over eeuwig groene velden met lange, wuivende en overvloedig met zaad beladen grassen, die de enkele wollige wolkjes in de immer azuren lucht zacht maar straffeloos kietelden, waarin wonderbaarlijke, wulpse weiden de heilige zonen van Moeder Aarde voor eeuwig de zaligheid van hun verstrengelde lijven beloofden, op een knoert van een motor als het even kon... De kromgetrokken verzen voor mijn eerste echte lief zouden daar weinig aan veranderen, dat besepte ik maar al te goed. En dus belandden die met vaste regelmaat, en niet zelden doordrenkt met het zaad van mijn plots opwellende lust, in de papiermand op mijn kamer.

Ik wist niet beter of de enige motor die ik tot nu toe tussen de benen had gekregen - verwenst en niet helemaal toevallig bovendien - was die van moeders stofzuiger, een kampioen kabaalmaker van het gezegende merk Acec.

Zoals waarschijnlijk overal kwam ook thuis zowat alles uit de bewierookte en gezalfde fabrieken van deze weldoende producent, gezien de schoonzoon van vaders stamcafé De Molendam (“bij Nozze en Stèr”, voor de ingewijden) een *elektriekwinkel* had waar enkel Acec kon worden gekocht.

Het instrumentarium van de toentertijdse modale, Balegemse huisvrouw werd meestal tussen pot en pint aan de huisman gebracht, mits wat gore toegmoppen en wie weet misschien nog enkele gemeente, met zwier verwoorde verwensingen, geslingerd naar het hoofd van alle wijven, die er zich na hun gezaag zelf maar moesten weten van te bedienen. Als dat laatste al enigszins mogelijk was, want die *bucht* viel om de haverklap in panne.

Op zich niet echt dramatisch, gezien Paul blindelings de dorpels wist liggen waar na een pint of vijf alweer een ander wispelturig object ter reparatie mee naar de Acec-winkel moest worden geslept. Het gezinsbudget ten huize Van den Bossche ging voor een groot deel op aan de wonderen der techniek, of het nu een stofzuiger was, een broodsnijder, onze eerste kleuren-tv, het elektrisch fornuis, de wasmachine of de frigo... *met* vriesvak, vier sterren alstublieft!

Maar ondanks het bewezen gemak bij korte tot middellange verplaatsingen, intussen wel niks brommer dus, niks groene, gewijde pastorale, enkel een in flarden opgezogen droom...

Allemaal dankzij Tsjipe!

“Ge zijt bedankt, Tsjipe, stom kalf!” heb ik meermaals, tussen twee volstrekt belachelijk nutteloze borstelvegen door, mompelend aan mijn hopeloze gedachteknop losgelaten.

In de almaar aanzwellende, melancholieke roes van dit gemis, worstelde ik me met tegenzin een brommerloze weg doorheen mijn monotone en verder betekenisloze adolescentie, wars van al het familiaal gekibbel dat er toch niet toe deed. Tussen ontelbare kilo's drogende ajuin, schilderde ik, berustend in verslagenheid, alle muren van het betonplaten kot achteraan de tuin vol met bombastische taferelen; een bloedend hart, een wanhopig opgestoken hand, tot een stel leeggezogen hersens toe (en nu ik eraan denk: vreemd genoeg geen gebrommerte). Allemaal schreeuwende uitroepetekens achter dat ene, voor mij onontbeerlijk geachte, zaligmakende element. En ondanks alles toch blijvend sympathiserend met gasten als Tsjipe, wou ik niet té veel het zicht op het beloofde, hogere goed verliezen.

Iedereen kan al eens een foutje maken, zelfs Tsijsje, God vergeve.
Er restte mij niet veel meer dan halsstarrig aan mijn wilde en alles-
overwoekerende kapsel vast te houden, ook al was daar eerlijk
gezegd niet echt veel gemak aan. Dat wist zelfs Denise.

Dan maar verlossing zoeken in pen en gepeins.

Mijn eerste zelfgekunstelde zinnen maakten al vlug kennis met hun
eigen vertigo, want ze zweefden minstens even hoog boven de
wolken als de zepelin van de inmiddels tot Lord gekroonde Plant,
aangedreven door een niet te stoppen drang naar het onbekende,
zichzelf met het vlotste gemak voorbijstekend zonder enige vooraf
gekende bestemming. Maar och, wat zou het, ze pasten perfect bij de
uit vaders verfpotten bij elkaar gekwaste fresco's, daar, tussen de
opgeknoopte ajuinen en sjalotten en de wel honderd spinnenwebben,
bestrooid met leeggezogen vliegenvlees, hardnekkig klevend aan de
twee manshoge, ingemetste vensterglasjes, eentje links en eentje
rechts van de met zinkplaat vernagelde betonkotdeur.

*Ik voel me vederlicht maar vlieg met loden pluimen
en mijn woorden zingen, te stil om niet te breken*

*Het breken van mijn ziel, die als een vlieg mijn hart
doorraast, achter glas botst met de wanden van mijn leeggelopen
kamers*

*Een worm knaagt tergend traag aan mijn angst, onzeker, ook
de tijd, maar dat doet minder pijn*

*Mijn dromen zijn verwrongen, uitgeperste citroenen-beelden
Wat rest: de wrange smaak der identieke dagen.*

*De vragen zijn zij goed?
Het antwoord weer de vragen*

Gij nu!

DE B-ENGEL...

Er was natuurlijk ook nog altijd het eeuwige toeval, waar een mens altijd rekening mee zou moeten houden, een mathematisch onmogelijk te verklaren soort kansberekening, een doodgemene *hoerenchance*. Het soort toeval te vergelijken met de erfenis van een vergeten, kinderloos gebleven achterneef, ergens in het verre Canada, waar niemand ooit nog iets over had gehoord behalve dan het gerucht dat hij van tien negen voor de venten was. Het gerinkel van de onmogelijk geachte jackpot en de massa's gouden munten die je ongegeneerd voor de voeten *blijven* rollen... Kortom, dat beetje geluk waardoor alle jongens uit de buurt je met terechte jaloezie een ongelooflijke pietzak zouden noemen, een bofkont eerste klas, een *chançard*, de winnaar van de Nationale Loterij, tout court: een miljonair!

Misschien zou er ooit weleens een brommer uit de lucht komen vallen. Ja, niet zomaar uit het bangelijk lege blauw, want de gebraden kiekens deden dat immers ook al niet, aldus een dikwijls wederkerend citaat uit moeders opvoedkundig *dictionnaire*. Maar uit een DC-10 misschien wel. Die vlogen er veel boven onze huizen halfweg de jaren zeventig, op zoek naar zeppelins of de ufo die ik vorige zomer de nachtelijke hemel zag doorklieven.

Met die eerste zomerse hitte is alles mogelijk. Techniek is niet onfeilbaar, Acec is mijn getuige! Men acht het onmogelijk tot er een vrachtvlieger bij zit die met een zwakke hydraulische laadklep dikke, vette strepen door het zwerk komt trekken.

Het was verloren omhooggekeken... Maar ik bleef het doen, want *kwam alles niet van boven*, moederlief? Zoals Onze-Lieve-Heer en Maria, en niet per se in mindere mate de Heilige Rita, patrones der hopeloze gevallen en om die reden in veelvoud aanroepen door ongelukkig getrouwde of langdurig kinderloze vrouwen. Ook door moeders op tijd en stond aanbeden, ter voorspraak bij de moeilijke examens aan scholen zoals het Onze-Lieve-Vrouw van Deinsbeke

College van Zottegem, waar ik lak aan had sedert mijn wens, om ergens in het Gentse van het kunstsecundair onderwijs te mogen proeven, thuis pertinent geweigerd werd.

“Wetenschappen B moet hij doen Clément, dat is de toekomst!” kwam een langs moeders kant ingetrouwde licentiaat met stellige zekerheid verkondigen. En aldus geschiedde. Nochtans, zuster Raymondine van het klooster had het in de derde kleuterklas al gezien:

“Dat manneke van u, die gaat het nog maken in de kunsten, Diane. Iets met tekenen, dat kan hij toch zo goed!”

Diezelfde zuster Raymondine die mij ooit op de kloosterschool een nog steeds niet vergeten kanjer van een lel verkocht. Omdat ik, tijdens de speeltijd dan nog wel, alle verfdouren van de kastjes vol moest tekenen met paddenstoelen en margrietjes en bomen en zonnetjes overal. Want er zou dra inspectie komen en dus hadden alle kindertjes (ik en ik alleen dus!) uit pure blijdschap spontaan hun kastdeurtje versierd met wat God de Goede Vader over Vlaanderens velden had uitgestrooid, ter meerdere eer en glorie van een weledelgestrengene meneer pastoor-inspecteur. Op één ervan had ik een reuzenkabouter gezwierd, kwestie van bladvulling, of om het wat te laten *avanceren*, zo goed weet ik het nu ook niet meer. Wist ik toen veel of kabouters met grote, ronde, harige oren onderaan hun paalvormige puntmuts wel dan niet behoorden tot des Herens acceptabel geachte creaturen, dus: BENGGGG!!!

Doet een met uitzonderlijk talent beschoren broekschijter dan eens een onkleuterlijke inspanning in afwachting van enige wederkerige appreciatie vanuit het Balegemse kloosterleven, krijgt hij een jengel van een klap, omwille van een té suggestieve pinnemuts...

Het heeft veel kapotgemaakt, die kaakslag. Een eerste scheur dwars door het kinderlijke vertrouwen in de volwassen mensheid en dit pal in het midden van mijn zorgeloos veronderstelde neuspeutertijd. Een ukkepukke trauma, dat was het!

Aan vriendjes en vriendinnetjes geen gebrek echter, zo bleek uit het aantal poëzies die ik vol mocht kladden aan een tempo sneller dan de boten die erin vergingen, of de rozen die om de drie bladen tot verwelken waren gedoemd. Tot ik opperde dat ik wat zag in de tekenschool in Zottegem, omdat ik al de Pinokkio's en wormstekige appels grondig beu geworden was. Maar moeders afgestompte geloof in het mogelijk beroepsmatige nut van wiskunde en fysica en vaders bedenkingen bij het verdacht kindvriendelijke gedrag van een pastoor-tekenaar aan de tekenacademie beslisten er anders over.

*De Schaduw van een zwarte vogel
Vliegt mijn pupillen onderuit
Starend naar het silhouet: ik weet,
ik ben slechts schimmenziener*

Ook tijdens die onwaarschijnlijk warme donderdag kwamen deze herinneringen mijn gedachten met melancholie bezoedelen en de borstel keerde met zware armen en dik veel tegenzin traag over de garagevloer. Schuilt er dan toch ergens enig zinvol en gerechtvaardigd talent in een mens, moet hij de uren maar zien vol te krijgen met het naar buiten keren van het jaarlijkse garagestof.

Onder het gerommel van alweer een laag overvliegende DC-10 zag mijn directe toekomst er dus niet echt opwindend uit. Maar die diepe reutel bleef maar aanhouden tot ik, leunend op een kreunende borstelsteel, eindelijk doorhad dat die vlak voor onze oprit uit een donkergroene camion bleek te komen, uit de B-wagen, de pakjesdienst *avant la lettre* van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen, kortweg de NMBS of de ijzeren weg genoemd. Een zeemlap viel over de emmerrand, een borstel kletterde op de vloer...

Denise kneep haar kraag toe, ikzelf kruiste verbaasd de armen over de borst, beiden in een soort reflex van zelfbehoud maar toch te

curieus om te zien wat dit uitzonderlijk onverwachte gebeuren wel te betekenen had.

Vreemd hoe je je na *jaren* zo iets nog zo goed voor de geest kan halen, maar ik zie nog steeds duidelijk een man in een donkerblauwe katoenen stofjas met heraldieke tred mijn richting uit stappen. Ik herinner me nog heel goed het moment waarop ik vond dat er een soort magische energie van hem uitstraalde. Zoals een gracieuze engel die in een mistige wolk uit de hemel kome nedergedaald - excuseer God de Vader; opzij Heilige Rita en Sinten Toon - om mij *Druivelaarsgewijs* de goddelijke wijsheid van de dag ter ore te brengen. Een engel kan vele gedaanten aannemen, dat had Zuster Raymondine er mij, net als bij die ene rake safflet, van kleuters af aan eveneens onherroepelijk ingeramd. Er zijn grote en kleine, belangrijke en minder belangrijke. Er zijn er die opzichtig fladderend in openlucht trompetteren en er zijn er die van aartswege hun onbevleete boodschappen zomaar de wereld insturen, met alle rampzalige gevolgen van dien... Nooit hoorde ik haar vertellen over een B-engel...

Dit ongeschoren exemplaar straalde echter niks-geen-kloten engelachtigheid uit en zo onbevlekt was hij volgens mij nu ook weer niet. De aureool van de nog lage zomerochtendzoon achter zijn schrale kop was de enige mogelijke aanwijzing dat hij ooit misschien eens boven de Herders bij Nachte had gefladderd. Louter toevallig misschien, als plaatsvervangend cherubijn, of uit overmacht of bij gebrek aan beter, om boven die schurftige stal God weet wat te bekokstoven. Maar hoe dan ook, die welgelegen en goed gemikte zonnestraal paste perfect bij de opengewaaide, blauwe vleugels van zijn eerder nogal vettig ogende kiel. Al was het niet echt een twijfelachtige verschijning, kon het hier niet gaan over de komst van een vermomde, gevleugelde boodschapper uit een of ander beloofd paradijs?

“Dag jonge gast! Ik heb hier een ferm verrassinkje mee voor u. Uw moeder heeft nen brommer gewonnen. Wat peisde daaraf, hé?! Kom, helpt ge mij ne keer uitladen?”

Ik trok een paar lange lokken haar voor de ogen naar opzij, voelde de verbijstering uit mijn openhangende mond sijpelen en koterde eens goed in mijn oren, want ik had het ongetwijfeld niet goed gezien en al zeker niet goed verstaan.

“Wa-wabliefteru, meneer?”

“Jamaar, als ge mij niet komt helpen dan zal ik diene Peugeot weer moeten meepakken naar huis zulle!”

“Peugeot? Peugeot? Dat zijn toch auto’s?” stamelde ik nog pal naar de op mij en vooral op mijn haar gerichte blik van de B-man. Die laatste duidelijk met de gedachte aan mijn ouders, die het hoogstwaarschijnlijk niet makkelijk konden hebben met zo’n kwistenbiebel van een langharige zoon.

“Ik heb gezegd dat het een brommer is, of hoorde niet goed? Hè? Hè?” Het klonk bijna als een verwijt aan mijn verwarde ongelooft.

“Dus toch?” dacht ik luidop.

“Maar nee begot, maar neeje! Maar ja, miljaarde joepiejee!” riep ik in een plotse roes van overweldigende vreugde.

“Een brommer, een echte brommer! Halleluja! HALLELUJA EN DANKE, LIEVEN HEERKEN, DANKE! EN GIJ OOK SINT-ANTONIUS EN HEILIGE RITA, DANKE!”

Hoe kon ik ooit aan ze getwijfeld hebben...

Ik herinner me nog de waarlijk echt gemeende omhelzing waarbij ik vol enthousiasme de emmer van Denise omverliep toen ik haar vastgrabbelde.

Een extreem korte vreugdedans was het, want de Peugeot, de magische, witte Peugeot, zat nog in een halfopen kist.

EN DIE MOEST OPEN! NU!

Door de nog nooit eerder meegemaakte staat van opperste opwinding waren de hamer en de tang niet meer terug te vinden, hoewel ik die

amper tien minuten voordien in de garage van hun klotestof had ontdaan.

Open *moet* die kist, al was het met de blote hand!

Verbazingwekkend wat jonge manshanden al niet vermogen.

Het duurde niet lang of de brommer stond in de garage op zijn centrale voetsteun te glimmen en te blinken, en de los bijgeleverde pedalen stonden er al vlug op. Ik kon het maar niet geloven! Ik kon er maar niet bij!

Had mijn moeder me al die tijd danig ferm bij mijn voeten gehad? Hoe heeft ze al die tijd zo heimelijk van niks kunnen gebaren? Hoe kon ze al die tijd de troosteloze blik van haar zo vreselijk gekwelde, brommerloze zoon verdragen? Wat een actrice! Soit! Hij was er, die brommer, eindelijk!

“Hij is er, die brommer, eindelijk”, zei ook mijn moeder toen ze later die dag de oprit kwam opgereden met de Fiat 500 die ze in bruikleen had van het cosmeticabedrijf waarvoor ze half Vlaanderen moest afschuimen, op zoek naar deur-aan-deur verkoopsters, kwestie van na gul in de portieken gespoten reuksel de nieuwste zalven aan hun gezinsbondvel te kunnen smeren. Zeker nu met dit weer! Een mens kan zich niet genoeg inwrijven tegen die verschroeiend brandende zon.

Geen “Dag ma” maar direct: “Mag ik bij Maurice Cansse achter een bidonneke naft ma?”, nog steeds in een roes van supramagisch ongelooft.

“Tut-tut-tut, die brommer gaat voorlopig nog niet aan de gang”, hoor ik haar nog zeggen.

Oké, ik begreep het wel. Natuurlijk!

Ik moest wachten op mijn twee oudere zussen die nog steeds op het Vakantiepatronaat met de kleine kindjes aan het spelen waren en pa moest ook nog thuiskomen van het werk om zijn zegje te kunnen doen. Hopelijk bleef hij weer niet plakken in De Molendam, of eerder al, in Het Hof van Oranje...

“OK, OK! Niet te zenuwachtig! ‘t Komt allemaal goed! Alles op zijn tijd...”, zo trachtte ik mezelf de ganse tijd in toom te houden.

“Milledju, nog ne keer bedankt Lieven Heere, waar ge ook moogt zijn!”, dat kon er ook nog af voor een keertje. Zo zou het toch nog een prachtige zomer worden, dat was zeker nu!

Niks van dit alles dus. Nog voor ik ‘s anderendaags mijn begerige blik terug op de parelmoeren Peugeot kon werpen had moeder hem al verkocht... aan buurman Leon, voor zijn dochters, die elk al een Honda Dax hadden, *elk één!*

“Veel te gevaarlijk, zo’n ding op twee wielen! Kijk maar eens wat er met Tsijsje is gebeurd!”, aldus het messcherpe argument.

Krijg nu het vliegend schijt.... Wààt?!

Geen enkele van de nog resterende zomerdagen kon toen de donderwolken doen wegtrekken die mijn geknakte geest in een soort donker van het benauwdste soort hadden gehuld.

De satanische vloeken en demonische spreuken waarmee ik mijn moeder heb verwenst, herhaal ik hier liever niet.

“En shit, godverdomse stomme Tsijsje, shit vent, ik haat je!”, dat was mijn conclusie.

“En gij ook daarboven, met uw vorte Rita van den bok zijn kl...”

The Song Remains the Same, knalde Zep wat later loeihard door de boxen, en ook nog *Ramble On...*

Aaarrrgh!!!